

9

— HAĪLJI

Kada pirmą kartą susitikome su žmona? Jūsų klausimai tikrai netikėti. Mano svainis taip klaikiai nužudytas, o jūs vėl klausinėjate kažkokių absurdų.

Bet puiku. Tiesiog atsakysiu į tai, ko klausiate. Nelabai suprantu, koks tokio kamantinėjimo tikslas, tačiau tikriausiai turite tam priežastį. Be to, jūs juk profesionalai, ieškoti nusikaltėlių yra būtent jūsų darbas. O man telieka pasitikėti jumis ir atsakyti į kiekvieną klausimą. Kadangi tai tikriausiai vienintelis būdas išsiaiškinti tikrąjį svainio žudiką, vienintelis būdas įrodyti savo nekaltumą, vienintelis būdas būti paleistam ir skubėti raminti žmonos.

Ir vis tiek niekaip negaliu suprasti. Turiu omenyje, kam reikalingi mano parodymai, kada pirmą kartą susitikau su žmona.

A! Puiku. Tiesiog atsakysiu į klausimą.

Su žmona pirmą kartą susitikome prieš vienuolika metų. Tuo metu ji mokėsi Tradicinių menų gimnazijoje, o aš ten dirbau užsienio kalbų mokytoju. Taip ir susitikome.

Teisingai. Kitų metų pavasarį, o tiksliau – gegužės 17-ąją, susituokėme. Ir būtent tame viešbutyje praleidome pirmąją pavasarinę naktį. Tai yra visus metus iki vestuvių mums teko šiek tiek pakentėti. Kadangi buvome mokytojas ir mokinė, tai susitikinėti asmeniškai nebuvo paprasta.

Kas pirmas iš mūsų įsimylėjo? Net nežinau. Vėliau žmona bandė teigti, kad būtent ji pirmoji pajuto emocinį ryšį, tačiau man atrodo, kad tai buvau aš. Kadangi nuo pat pirmos dienos, kai sutikau tą merginą žvitriomis akimis, vėliau kasdien ją regėjau sapnuose. Todėl kartais, kamuojamas ilgesio, nueidavau prie jos namų, slankiodavau tamsoje ir gaudydavau kiekvieną vos girdimą „Dainos apie ištikimą Čiunhiang“, kurią atlikdavo žmona, natą. Tad manau, kad būtent aš pirmasis įsimylėjau.

Taip. Mano žmona tuo metu studijavo pansorį*. Sakė, kad uošvis jaunystėje sutikęs Ihvadžiungson** ir be galo susižavėjęs jos balsu. Niekaip negalėjęs pamiršti to įspūdžio, todėl vienintelę dukterį irgi norėjęs padaryti pansorio atlikėją. Tačiau visos uošvio svajonės sudužo pasirodžius netinkamam žentui. Ištekėjus už manęs, žmonai teko mesti pansorį.

PARODYMAI —

Taip. Aš pirmas įsimylėjau žmoną. Tačiau ji pasakoja šiek tiek kitaip. Kaip pati prisipažįsta, jau nuo pat pirmos pamokos pasidavusi įvairiausioms fantazijoms. Tie vaidai, kaip ji išteka už manęs, gimdo vaikus, o vėliau kartu su vaikais vaikstome vakarais, buvę tokie gyvi, kad atrodę kaip realybė. Todėl tai, ką kalbėjau per pirmą pamoką, jai skambėjo kaip švelnus vyro šnabždesys žmonai. Tos svajos buvusios tokios gyvos, kad kartais netgi darėsi baisu. Tad ji teigia, kad būtent ji pirmoji įsimylėjusi mane.

* Pansoris – tradicinė korėjiečių opera.

** Ihvadžiungson – viena iš žymiausių pansorio atlikėjų.

Tačiau neaišku, kiek tuose žodžiuose tiesos ir kiek melo. Kadangi ji kartais tam, kad mane pralinksmintų, kad paskatintų, ima ir ką nors sumeluoja.

Kas pirmas prisipažino meilėje? Jei kalbėtume labai tiksliai, tai mudviem nebuvo jokio reikalo prisipažinti. Tai gali skambėti vaikiškai, tai gali atrodyti kaip kokia pigi melodrama, tačiau iš tiesų mudu matėme meilę vienas kito žvilgsniuose. Tad nė vienas iš mūsų neįjutė jokios būtinybės prisipažinti mylint.

Sunku suprasti? Tikriausiai. Kaip galima susituokti, kai nė vienas nėra prisipažinęs, kad myli? Tačiau jei paklausysite manęs, suprasite, kad tikrai nėra nieko nesuprantama. Bet ar būtina ir apie tai pasakoti?

Puiku. Tuomet tęsiu.

— HAİL J I

Kad mūsų meilės nebeįmanoma numarinti, paaiškėjo tų metų vasarą per tradicinio meno gimnazistų kalnų pratybas. Jos vykdavo per vasaros atostogas, kai gimnazistai važiuodavo į kalnus ir ten gyvendami lavindavo balsą prie krioklių ar kalnų upių. Tų metų vasarą mūsų mokykla važiavo į Jongoksos šventyklą Čirisano kalnuose. Tos šventyklos abatas visuomet džiaugdavosi mūsų mokiniais, kasmet juos priimdavo. Aš mažai ką išmanau apie pansorj, esu tik mėgėjas, bet buvau paskirtas lydinčiu mokytoju ir nuvažiavau kartu.

Tačiau vieną dieną įvyko tai, kas iki šiol atrodo kaip sapnas. Reikia pridėti, kad tą vasarą rūkuose ir ūkanose skendintis Čirisanas buvo panašus į pasakų kalną, tad ir mūsų meilė atrodė lyg sapnas. Be to, tuo metu mane ne kartą lankė panašios svajonės, tad dabar gerai nė nežinau, kas vyko iš tikrųjų, o kas – tik mano fantazijų vaisius.

Atleiskite, gal galėčiau gauti stiklinę šalto vandens?

Dėkoju.

Į pratybas atvykę moksleiviai pasidalydavo į mažas grupes ir keliaudavo prie upės. Išsirinkę tinkamą vietą, lavindavo balsą. Kasdien, antrą valandą po pietų, specialiai pakviesti geriausi pansorio meistrai asmeniškai konsultuodavo kiekvieną moksleivį.

Mano darbas per pratybas, kurios tęsėsi penkiolika dienų, buvo rūpintis mokinių saugumu, ir visas tas penkiolika dienų prasirgau begaline meile vienai iš tų, kuria turėjau rūpintis. Iš miesto ištrūkusi toji mergina kalnuose iš tikrųjų buvo tokia graži kaip ką tik pražydusi vandens lelija. Tad visas trumpas vasaros naktis praleisdavau atmerktomis akimis, laukdamas, kol sugau-dęs šventyklos varpas pakvies į rytines pamaldas.

Tai atsitiko besibaigiant pratyboms, kažkurios dienos paryčiais. Ir tą naktį praleidau besivartydamas lovoje, kol galiausiai, jau gerokai po dvylikos, išėjau laukan. Maniau apsišlakstyti upelio vandeniui.

PARODYMAI —

Melsvos mėnulio šviesos užlietame šventyklos kieme girdėjosi tik iš tolo atsklindantis žiogų čirpimas. Išėjau pro pagrindinius vartus ir pasukau upelio link. Nuėjau takeliu, vingiuojančiu tarp uosių, ir įbridau į vandenį.

Tačiau tą akimirką taip nustebau, kad net žadą užėmė. Mergina, kurią kasdien sapnuose regėjau, stovėjo ant mėnesienos nutviekstos upelio uolos lyg kokia lunatikė. Tą akimirką, kai ją pamačiau, pajutau kažkokį nesutramdomą jausmą, kurio gėnamas puoliau prie jos. Ir mes, apimti nenumaldomos aistros, puolėme vienas kitam į glėbį. Ėmėme bučiuotis taip, lyg tos akimirkos būtume laukę ištisus amžius.

– O! Kodėl anksčiau netapote Jongoksos vienuoliu? Tada man nebūtų reikėję taip jūsų ilgėtis, taip ilgai kentėti, – šnibždėjo ji, kybodama man ant kaklo ir apipildama mane bučiniais. O! Iki šiol negaliu pamiršti tų saldžių bučinių, gaivaus jos aromato, mano glėbyje skendinčio jos kūno, tų šnabždesių, lyg per sapną.

Štai todėl nė vienas iš mūsų neprisipažino mylįs, tačiau abu buvome įsitikinę, kad mūsų jausmų numarinti nebeįmanoma.

Ar galėjau jausti aistrą mokinei, kuriai buvo vos aštuoniolika metų? Kaip čia geriau pasakius. Galima ir taip pasakyti, jokio skirtumo. Kadangi, kaip jau esu minėjęs, tai, ką jaučiu žmonai, yra kažkas kita, ne vien paprasta aistra.

Bet kokių atveju, nuo tos nakties, nuo tos akimirkos, kai įkvėpiau tos mokinės aromato, kai paragavau į mano burną įslinkusio jos saldaus liežuvio, vėl tapau trylikamečiu paaugliu, kuris slapta žvilgčioja į vyresnės pusseserės kūną. Ir taip, besiilgint aštuoniolikmetės gimnazistės kūno, mane kasnakt lankydavo šlapi sapnai. Suprantate, kaip man turėjo būti sunku tuos ištikus metus iki vestuvių, kai galiausiai galėjau ją pavadinti savo žmona? Be to, nuo kitų metų pradžios teko ne kartą rimtai kalbėtis ir su uošviu, ir su būsimu svainiu, o mokykla pasiūlė išeiti iš jos savo noru.

— H A I L J I

Žmonos mintys tikriausiai nebuvo tokios aiškios. Na, nejaugi aštuoniolikos metų mergina galėjo turėti tokių konkrečių fantazijų? Tikriausiai ne, tačiau ir jos jausmai per daug nesiskyrė nuo manųjų: kaip vėliau pati prisipažino, po tos nakties jai kasdien sapnuodavęsi, kaip aš, tapęs paukščiu, nutupiu ant jos sijono. Arba kad pilve po truputį po truputį auga mano kūdikis, ir tai buvę taip keista ir kartu taip nuostabu, kad pabusdavusi iš miego.

A! Palyginti su tais kančios pilnais metais, pastarieji dešimt buvo sklidini laimės! Turiu omenyje, kad nebereikia specialiai sukti ratus vaikščiojant per liety, kai artėja vidurnaktis ir norisi nors sekundėlei atitolinti išsiskyrimo akimirką, nebereikia palikti atvirų durų, kai sėdime vienas priešais kitą prie stalo ir kartu skaitome knygą, niekas nebesiūlo išeiti iš darbo savo noru vien todėl, kad karštai bučiavomės, liežuviais siekdami giliausias

burnos kerteles. Nebēra ir tų nejaukių rytmečių, kai ištisą naktį prasvajojus apie akinamai baltą gimnazistės kūną ir prasivarčius lovoje viskas baigiasi poliucija. Žmona sakė, kad po to, kai pradėjome gyventi kartu, jai daugiau nebereikėjo kankintis dėl tų nesuvaldomų fantazijų. Žiūrint iš tos pusės, vedybos iš tiesų mudviem buvo tikras išsivadavimas ir palaima. Iki tol, kol neįvyko ta netikėta žmogžudystė, dėl ko šį vakarą privalėjote mane suimti ir mes negalėjome neišsiskirti.

Tarp kitko, taip bekalbant man kilo viena absurdiška mintis. Tiesiog pasirodė, kad dabar esu ne policijos nuovadoje, o psichiatrinėje ligoninėje.

Ką sakote? Ką turiu omenyje? Tikriausiai jus jau ima miegas. Nes kitaip nekalbėtumėte tokių nesąmonių.

Žinoma, jus irgi jau turėtų imti miegas. Tardote mane ištisas tris valandas.

PARODYMAI —

Ką sakote? Ar jūs viso proto, kad užduodate tokį klausimą? Kada mirė mano žmona Kim Juri? Tai tikriausiai koks nors atsakymą provokuojantis klausimas? Netikėtai paklausiame kažkokio absurdo ir, pasinaudodami tuo, kad sutrinku, bandysite išpešti norimą informaciją? Jei ne, tuomet kažką painiojate. Mirusi ne mano žmona Kim Juri, o svainio žmona.

Taip. Prieš keletą metų svainį ištiko nelaimė. Svainio žmona mirė nuo gimdos vėžio. Todėl svainis leido dienas vienui vienas. A! Ir būtent jį ištiko ta žiauri nelaimė...

Ar suprantate, kaip tuščia ir skaudu tokiame amžiuje praradus žmoną? Juk yra tokia patarlė. Sakoma, kad našlys po trejų metų turi tris statines utėlių. Tarp kitko, visai neseniai svainis taip man yra pasakęs. Sako, brangink žmoną, kol ji dar gyva. Ir pridėjo, kad po mirties viskas bus įstrigę širdyje ir niekaip iš ten nebeiškrapštysi.

Dar kartą pakartosiu, kad mano žmona nemirusi. Mano žmona dabar miega tame pačiame viešbutyje, tame pačiame kambaryje, kuriame prieš dešimt metų mudu praleidome pirmąją povestuvinę naktį. Žvelgiant į ramut ramutėliai miegančią žmoną, mano krūtinę užliejo kažkokie nenumaldomi jausmai ir laimė, tad norėdamas juos sutramdyti išėjau pakvėpuoti grynu oru ir, taip man vienam bestovint viešbučio fojė, netikėtai įsiveržėte jūs, suėmėte ir atitempėte čia.